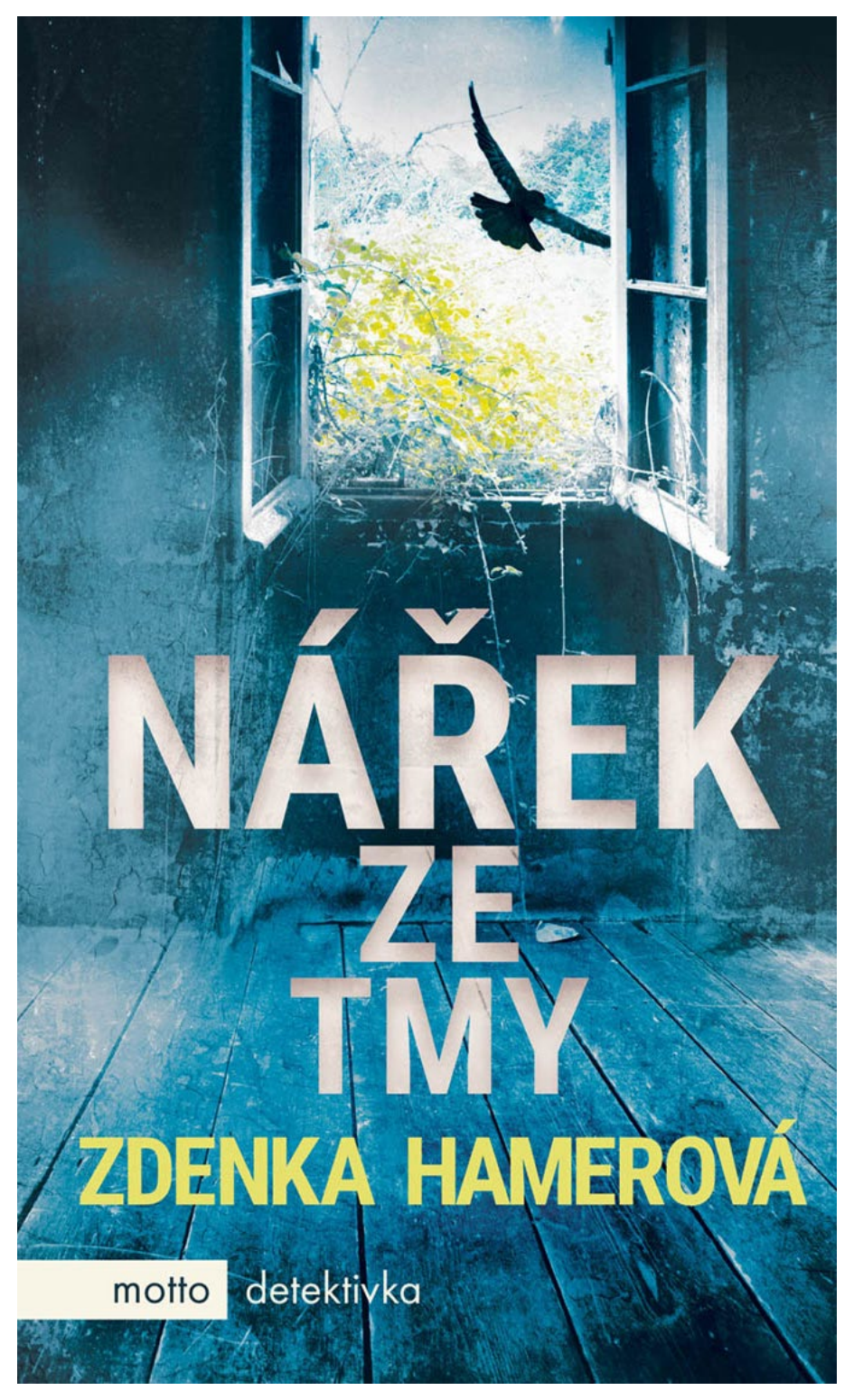

NÁŘEK ZE TMY

ZDENKA HAMEROVÁ

motto detektivka

Nářek ze tmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdenka Hamerová
Nářek ze tmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NÁŘEK ZE TMY

ZDENKA HAMEROVÁ

Praha 2018

I.

Seděla jsem na černé tašce, Anička pro změnu poskakovala kolem. Byla jsem poněkud nervózní, ale neokřikovala ji. Místo toho jsem koukala po hodinkách a nespokojeně vzdychala. Bylo mi vedro, bolely mě nohy a má hlava třeštila z nevyspání. Prodavač z novinového stánku si nás zvědavě prohlížel, i kolemjdoucí spěchající po nástupišti autobusového nádraží v Bolzanu. Ach jo. S malým dítětem v cizině, v neznámém prostředí, úplně sama. Je to dobrá hodina, co autobus odjel na svou cestu napříč Itálií, i cestující odešli, jen my tam trčely jak bezdomovci. Pomalu jsem propadala nejistotě. Copak Dana zapomněla? Ještě v jedenáct v noci, když se patrový autobus kolébavě rozfuněl z nádraží Florenc, jsem jí poslala esemesku.

Konečně. V dálce se objevila její štíhlá silueta. Vlasy jí vlály v rozpustilém větru, usmívala se, a když se naše oči střetly, zamávala.

„Ahoj, holky,“ zvolala radostně. S úsměvem jsem odpověděla a spolkla připravenou výčitku o nedochvilnosti. Anička se honem chytila mé nohy a zabořila obličejík, zružovělý studem, do mých kalhot.

„Nestyď se a pozdrav tetu,“ vybídla jsem ji ze slušnosti. Dobře jsem věděla, že pokud sama nebude chtít, nic s ní nezmůžu.

„Promiň, že jste musely čekat,“ řekla Dana omluvně. „Město bylo ucpaný, měli jsme co dělat, abychom ten

chaos projeli.“ Pak se sehnula, popadla dvě tašky, já sebrala zbylá zavazadla a pobídla holčičku k odchodu.

„Musíme pospíchat, Pavel stojí tak blbě, že to do něj buď někdo napálí, nebo dostane pokutu.“

Netušila jsem, jak daleko povleču hnědý kosmetický kufřík a Andulčin batůžek, a tak jsem si oddechla, když jsem na okraji silnice poznala Pavla, postávajícího u bílého fiatu.

„Ahoj,“ zubil se už z dálky přátelsky. Podali jsme si ruce na přivítanou. „Jak se máš?“ zeptal se automaticky a řekla bych, že kloudnou odpověď na tuhle obvyklou frázi ani nečekal. Podle toho jsem tedy odpověděla.

„Díky, ujde to.“

Pavla i Danu jsem naposledy viděla v březnu, než jim začala sezona, a čekali na vyřízení pracovního povolení. Pak se vrátili zpátky do Tyrol. Přesto mi teď připadalo, jako bychom se rozloučili včera. Dana byla vždycky přirozená a nenucená. S ní se člověk nemusel bát trapného ticha a rozpačitého přešlapování. Zato Pavla jsem skoro neznala, a tak jsem se snažila navázat kontakt. „Vypadáš jinak než na jaře, kam jsi dal vlasy?“

Blondatý muž se usmál. „Už mě štvaly, takhle je to pohodlnější a není mi vedro na krk.“

„Poslyš,“ houkla jsem, „přijela jsem do Itálie a zatím jsem neslyšela nic než němčinu.“

„No jasně, v tomhle kraji tak mluví všichni,“ odpověděl lakonicky.

Dana zabouchla dvířka a vůz se odlepil od krajnice. Tak, a jeli jsme pro změnu v autě. S povzdechem jsem si vzpomněla na uplynulých deset hodin v autobuse. Kolena otláčená od sedadla před sebou ještě teď a chodidla oteklá, že jsem je stěží dostala do kožených bot. Už

abychom byli na místě. Ještě stále zaražená Anička mi seděla na klíně, poslouchala, co říkají dospělí, a snažila se informace srovnat v hlavě.

„Nechceš si prohlídnout Merano?“ otočila se ke mně Dana ze sedadla spolujezdce. Když v mé unavené tváři zahlédla úlek, rychle dodala: „Nebo chcete jet radši domů k nám, osprchovat se, odpočinout, vybalit si...“,“ odříkávala pomalu a znělo mi to jako rajska hudba. Ani nevím proč, snad abych dokázala, že nejsem žádná zhýčkaná fajnovka, co se sesype z pár hodin pokroucených nohou v autobuse, jsem odpověděla: „Kdepak,“ a ještě jsem dychtivě zavrtěla hlavou. „Klidně si prohlídneme Merano, vid', Aničko? Aspoň se vzpamatujeme a rozproudíme krev.“

Bylo znát, že řidič si viditelně oddechl.

„Teto, máme plo vás dálečky,“ pronesla Anička pyšně, což znamenalo konec studu a spoustu následujícího breptání. „Teto, a kde bydlíte?“ Dobrý dotaz, pomyslela jsem si. Míra tu kdysi taky pracoval, Vlad'ka navštívila Danu už loni, jen já jediná neměla potuchy, kam jsme vlastně přijely.

„Bydlíte v Meranu?“ doplnila jsem Anninu otázku a se zájmem čekala na odpověď.

„Ne, bydlíme v malém městečku asi půl hodiny odtud, jmenuje se Naturno. Tam se ti bude líbit,“ stočila šedomodré oči na Anku. „Je tam klásná teláska,“ napodobila její šišlání a děvčátko se usmálo.

„Teď si projdeme město, kde pracuje strejda. Zajdeme na zmrzlinku a pak pojedem autobusem domů.“

Pohlédla jsem na Pavlovu nepřítomnou tvář. Určitě už měl být v práci, což je možná důvod, proč uvítal, že jsme ochotny zůstat a nemusí nás vézt domů. Pohlédla

jsem na hodinky, půl jedenácté. „Od kolika děláš, Pavle? Pěkně jsme tě zdržely, je dost hodin.“

„To teda jo, měl jsem tam bejt v devět, ale neboj, já se nějak vymluvím, mám hodnýho šéfa.“ Přátelsky se usmál, což mě uklidnilo.

„Kde jsi zaměstnanec?“ zeptala jsem se.

„Pracuju jako sezonní číšník v celkem prestižní restauraci, je to něco jako u nás lázeňský dům. Jsem tam už druhým rokem a konečně jsem se dostal ke slušně placené práci. Doufám, že když jsme v Unii, nebudu pořád brát půlku toho, co můj místní kolega.“

Dana na mě nenápadně mrkla a usmála se jeho navíť.

Pavel zaparkoval v postranní uličce plné vilek a penzionů. Vyměnil si s Danou pár vět, objal ji, něžně políbil a rozloučil se s námi. Svižně vykročil po úzké ulici k centru.

„Kam jde stlejda?“ zeptala se Anička, jako by se právě probírala. Obrátila jsem oči v sloup a unavená neustálými dotazy jsem se chystala pronést: „Měla jsi dávat pozor!“

Ale Dana byla rychlejší. „Musel do práce. Pak se u něj stavíme na zmrzlince, jo?“

„A kde mám kufšíček a hlačky?“

„Zůstaly v autě. Až strejda večer přijede, všechno přiveze, neboj.“

„A kdy pojedeme k vám domů?“

Otázky a odpovědi mi protékaly hlavou, aniž jsem je vnímala. Byla jsem ráda, že Aničce nemusím na všetečné dotazy odpovídat a se zalíbením pozorovala vysoké hory, tyčící se nad městem jako obrovská zelenošedá kulisa. Když nás, mě a Vladěku, Dana pozvala do Itá-

lie, byla jsem nadšená. Věděla jsem, že pracuje v horách, ale přece jen jsem zalitovala, že to není někde u moře. Anička je malá, chodit po túrách pro ni bude namáhavé a také nezajímavé. Myslela jsem si, že na pláži bychom si obě užily víc. Jakmile jsem se zadívala do načechraných běžících mraků s nafialovělými pupky, v nichž se ztrácely vrcholy, jako by je někdo usekl mačetou, všechny obavy byly pryč. Vždyť u moře jsme byly tolikrát, ale v tak vysokých horách nikdy. Samozřejmě tu bylo ještě něco, proč jsem se těšila jako školačka. Úžasné krásné, hřejivé chvění. Něco, co jsem věděla jen já, a radost z toho jsem skrývala v nejzazších hlubinách svého vědomí. Týden dovolené s Mirkem. Týden s ním pod jednou střechou, týden společných večerů a procházek. (Alespoň tak jsem si to bláhově představovala.)

Zalovila jsem v kabelce a vytáhla malý fotoaparát. Vyfotila jsem bachratý mrak, který se povaloval na skalnatém hrotu tyčícím se nad roztodivnými střechami domů.

„To nefot“, ušklíbla se Dana. „Počkej, až bude jasno a bez mráčků.“

„Je konec září, modrého nebe se třeba nedočkáme“, odpověděla jsem. Ovšem Dana mě stejně neposlouchala, vzala Aničku za malou drobnou ruku a zase si spolu něco povídaly. Málo platné, dva roky au-pair v Německu nemohla zapřít, málokterá bezdětná dívka to takhle umí s mrňaty. Anka si aspoň užije týden v jiném prostředí, s jinými lidmi a s přáteli, co ji nebudou okřikovat, napomínat ani peskovat.

Samozřejmě se mi vybavil Eda, můj manžel, jehož „povzbudivé“ připomínky jsou mi stále v patách. On tohle dokázal „tak skvěle“, že jsem vždycky cítila jakýsi

nepochopitelný pocit viny ze špatné výchovy. „Anička se ještě počurává? Ale Tomášek mojí ségry nemá od dvou let pleny ani na noc.“

„Počurává se jen někdy v noci, pokud je v cizím prostředí nebo jí není dobře,“ slyšela jsem se odpovídat.

„Ona všude vleze, na všechno hrabe, nechce nic jíst, pořád bulí...“

„Třeba jsi byl jako chlapeček taky takovej,“ usmála jsem se s klidem a představila si pohublého, pedantského muže jako malého chlapečka. Nemožné.

„Proč zlobíš u tatínka, Anunko? Říkal mi, že tam křičíš, shazuješ věci z polic, děláš naschvály...“

„Já žlobím, aby mě dal domů.“

Zalapala jsem tenkrát po dechu. Nechtěla jsem dělat problémy, koneckonců rozchod jsem navrhla já. Ovšem Annina odpověď mě šokovala.

„Tobě se u tatínka nelíbí?“ vyzvídala jsem.

„Ne!“ zněla neúprosná odpověď.

„Proč? Tatínek tě miluje, je rád, že jsi u něj.“

Eda si bral Aničku často a já byla šťastná. Snažila jsem se, bylo-li to vůbec možné, aby omyl mého života pocítila co nejméně.

„Proč?“ ptala jsem se znovu. Eda byl svéráz, trochu suchar, tyran však nebyl, aspoň ne po fyzické stránce.

„Tat'ka je přísněj, vid'? Nevezme tě k sobě do postele, musíš po sobě uklízet věci, dojídat jídlo, nemám pravdu?“ Hleděla jsem Aničce do očí a přemýšlela nad dokonalou logikou tříapůlletého dítěte. Budu zlobit – nebude mě chtít. Anička se usmála a chytila mě kolem krku. Potvůrka, vždycky ví, jak na mě. „Koho máš nejraději na světě?“ vypustila jsem poprvé dětinskou otázku a kousla se za ni do rtu.

„Tebe a tátu,“ odpověděla samozřejmě.

„To je moc dobře.“

„Na co myslíš?“ šťouchla mě Dana do ramene a nečekala odpověď. „Povídej mi něco, půl roku jsme se neviděly, chci vědět všechny drby.“

„To se ptáš tý pravý, já nic nevím,“ pokrčila jsem rameny.

„Co práce?“

„Musela jsem kvůli penězům předčasně ukončit mateřskou, takže od října nastupuju,“ vysvětlila jsem. „Je fajn, že jste nás pozvali právě teď. Bude to krásný zakončení. Takový ‚podzimní prázdniny‘,“ usmála jsem se. „Kupodivu jsem sehnala práci recepční v kosmetickém a kadeřnickém salonu.“

„Jé, ty se máš, to by se mi líbilo,“ vzdychla Dana.

„Budu dojíždět, ale nedaleko práce mám školku, Anička bude jezdit se mnou. Doufám, že první rok nepromarodí.“

„Co Eda?“ zeptala se a pátravě se mi zadívala do tváře. Na okamžik jsem znejistěla. Copak jsem tak čitelná?

„Zrovna jsem o něm přemýšlela,“ přiznala jsem. „Myslím, že po tom peklu, co jsme prožili, celkem v pohodě.“ Co mám o něm vyprávět? Zvlášť před Ankou, která lapala každé slovo.

„Máš někoho?“

Aha, tak proto se ptá. Vždycky jsme si všechno říkaly, naše tajemství byla společná. Jenže jak bych jí teď mohla říct pravdu? Ano, mám někoho, Dano. Konečně muž, jakého jsem si představovala ve svých snech. Je nádherný, něžný, chápavý a je s ním legrace. Má jedinou vadu. Zítra dorazí autem po boku své přítelkyně Vlad'ky, tvoji

(i mojí) druhé nejlepší kamarádky. To je překvapení, co? Ale ty mou lásku těžko pochopíš a já se ti nedivím.

„Ne, nemám nikoho,“ hlesla jsem a udělalo se mi trochu nevolno.

„No nepovídej, to ti nevěřím! Ty a bez chlapa?“

„Nedávno jsem se rozešla s jedním klukem. Strávili jsme spolu v červenci dva tejdny, ale byl moc mladý na ženskou s dítětem.“ Až příliš mladý. Vybavila jsem si rozesmáté modré oči, hnědé vlnité vlasy na ramena a velké horké dlaně. Co asi dělá? Byla jsem pro něj jen „ta malá prsatá trícítka“, co mu zpestřila prázdniny? To se nikdy nedozvím, vztah jsem ukončila ještě dříve, než začal.

„Já doufala, že sis našla bohatýho čtyřicátníka s odrostlými dětmi, kterej tě zahrnuje dárečky!“

„No jasně, řekni mi, kde rostou, já si nějakýho půjdu utrhnout.“

Mohl mít třiadvacetiletý kluk, student, rád cizí dítě? Třeba jsem ho podcenila. „Dělej tak, aby Anička neměla každýho půl roku novýho fotra!“ zazněl mi v hlavě různý otcův hlas. Varovnou větu zamumlal důrazně, aniž mi pohlédl do očí, což znamenalo, že se svou dcerou není spokojen. Ať! Spokojeností nikdy zrovna neoplýval.

Přesto jsem si radu vzala k srdci. Anička Roberta neznala a Mirka zná jen jako strejdu od tety Vladky. Dobrá, nejsem zase tolik šlechetná. Je to spíš kvůli tomu, že dcerka by náš vztah dávno vybreptala kdekomu.

„Bolej mě nožičky,“ zakňourala holčička nešťastně.

„Kdy budeme v centru?“ zeptala jsem se nedočkavě.

„Ještě tenhle park, křižovatka a most.“

Vzpomněla jsem si, jak jsem v dětství „vlála“ za rodiči, kteří si ani neuvědomovali své tempo. Popadla jsem Aničku do náruče a holčička se mě okamžitě chytila kolem krku. Nasála jsem něžnou dětskou vůni mezi vlásky a krčkem. Nádhera. Tohle nemůže nikdo na světě nahradit.

Konečně jsme prošly parkem a přes frekventovanou silnici. Na mostě přes řeku Adiži se Dana zastavila a já postavila Aničku zpět na zem. Sledovaly jsme kalnou vodu nemilosrdně narážející do kamenů, pěňovou a zlobící se u každé překážky.

„Tak tam bych spadnout nechtěla,“ otrásla jsem se a masochisticky si představila, jak se zmítám v zuřících vlnách, co mě unášejí a třískají se mnou o balvany.

„Je špinavá,“ konstatovala Anka.

„Není špinavá,“ vysvětlila Dana. „Tři dny přselo, je jen malinko rozvodněná a zakalená.“

„Je to jako město, co jsme byli s tátou!“ zvolala vítězoslavně dívka. Zapátrala jsem v paměti a rozhlédla se. „Kde?“

„Na dovolený!“

„Aha?!“ Ta řeka proudící po kamenech, bílý most, hory... „Máš pravdu, může ti to připomínat Špindl...“ Chechtala jsem se a znovu žasla nad Andulčinou fantazií.

Dana se rozesmála. „Tak rok tudy chodím, ale tohle by mě nenapadlo.“

Pomalu jsme se vydaly ke kolonádě. Davy lidí se procházely kolem nás, zastavovaly se u pečlivě upravených záhonů s barevnými obrazci květin a obdivovaly se perfektně strážným keřům ve tvaru postav a zvířat. Nikdy

jsem nic podobného neviděla a přemýšlela jsem, zda v sobě labutě nemají jakousi nosnou konstrukci. Co mne však překvapilo nejvíc, byly majestátné palmy a jehličnany, tyčící se všude kolem. Myslela jsem, že můžou růst jen na jihu.

II.

Anička pokřikovala na Pavla, který obsluhoval stůl postarších, německy mluvících žen. Udržet ji v pohodlném proutěném křesle se mi vůbec nedařilo, malá by nejraději běhala po restauraci.

„Pěkný město,“ pronesla jsem a snažila se srkat své kapučíno z bílého hrnečku. „Ráda bych se sem ještě podívala. Je hodně starý, co?“

„Soudila bych podle bran, středověkých domů a kostela, že jo. Pavel říkal, že kdysi to bylo hlavní město celého Tyrolska.“

„Jsou tu i naši turisté?“

„Ne, na Čecha-rekreanta tu stěží narazíš. Spíš na zaměstnance. Sklízejí jablka, pomáhají v kuchyni nebo dělají pokojský.“

„To tady máš asi spoustu kamarádek a vyrazíte do okolí,“ konstatovala jsem.

„Moc ne, člověk přijde utahanej a nikam se mu už stejně nechce, kromě toho mám jen jeden den v tejdnu volno a to můžu být ráda.“

Občas si někam vyjdu s holkama z práce, jsou taky Češky, dělají v hotelový prádelně. Nejradši mám Zuzanu, ta je se mnou za barem. Víš, že s ní loni Mirek chodil? Bylo to ještě předtím, než se seznámil s Vladkou.“

„Hm,“ zabručela jsem a píchlo mě pod žebrem.

„Měla mít dnes volno,“ pokračovala Dana. „Domlu-

vily jsme se, že dnešek vezme za mě a příští tejden, až odjedete, bude mít dva dny volna.“

Ohlédla jsem se za Aničkou a důrazně ji okřikla. To by scházelo, aby měl Pavel problémy kvůli nám. Jenže dcera jako by neslyšela, s výskáním běhala kolem mramorových stolků. Dana se usmívala, Pavel taky, i několik dalších lidí. Hledala jsem v jejich tvářích nějaké úšklebky či poznámky o nevychovanosti (v duchu jsem totiž stále slyšela Edovo nervózní sykání), ale zdálo se, že marně.

„Já se omlouvám,“ vyslala jsem aspoň k Pavlovi prosebný pohled a vyskočila z křesla, abych malou neposedu chytila. Netušila jsem, jestli mě zaslechl, jeho úsměv nebyl ani shovívavý, ani povýšený. Prostě se upřímně a pobaveně zubil, což mě uklidnilo.

„Pojď na zmrzlinku,“ lákala jsem nepřesvědčivě dceru a ukázala na roztékající se barevnou hmotu. Anička se zastavila. Váhavě, neochotně kráčela ke stolu a nabrala si plnou lžičku.

„Je jak z divokejch vajec.“

„Vždyť nic nedělá,“ culila se flegmaticky Dana, pohodlně rozložená v křesle. „Tříletý dítě nepřitlučeš ani hřebíkama, jen ať se proběhne.“

Do dveří sálu najednou vešel mladý manželský pár. Na chvíli jsem snad zapomněla dýchat, jak jsem se lekla, že dorazila Vladka s Mirkem. Ne, nebyli to oni. Muž byl podsaditější a dívka vypadala naprosto jinak.

„Kdy...,“ zajíkla jsem se. „Kdy přijede Vladka s Mirkem?“

Snažila jsem se o lhostejný tón, ovšem raději jsem sklopila oči, dychtivost v nich by mě mohla prozradit.

„Nevím, byt mají zamluvený od zítřka. Koneckonců, můžeme jim zavolat.“

„Ne, ne, kašli na to. Až přijedou, tak tady budou.“

„Záleží na tom nějak? Máš něco v plánu?“

„Ne, jen mě to tak napadlo.“

Jsem pitomá, nebo co? Můžu mu přece poslat zprávu, vzdychla jsem.

Mírek, tmavovlasý, modrooký miláček. Naše láska je čerstvá a plná očekávání, nových vůní a zážitků. Když jsem s ním, užívám si každou vteřinku a všechny pohyby, laskání, smích a povídání se snažím zapamatovat si do posledního detailu, abych se nabíla a pomocí vzpomínek dokázala přežít nekonečné čekání na další schůzku.

Seznámila nás sama Vlad'ka, ovšem sblížili jsme se až na oslavě jejích narozenin v červnu. Tenkrát na večírku jsem si připadala sama a ztracená, dokonce jsem si vyčítala, že jsem nezůstala doma s Aničkou a odvěkla ji k Edovi. Seděla jsem v křesle pod obrovským fíkušem a se sklenkou v ruce pozorovala popíjející, tančící a bavící se lidi, z nichž jsem téměř nikoho neznala. Ne že bych byla nespolečenská, za normálních okolností by mi určitě nedělalo problém navázat kontakt, ale den předtím bylo smutné výročí mamínčiny smrti. Pět let prázdné místo, díra, nic.

Mírek byl jediný, kdo si všiml, že nejsem ve své kůži, a začal se mi věnovat. Povídali jsme dlouho a o všem možném, dokonale rozebral mé deprese a nářky. Potěšil mě, povzbudil... Nikoho ani nenapadlo nás rušit a Vlad'ka se skvěle bavila s partou přátel. Proč by jí mělo vadit, že jsem si povídala s jejím přítelem? Vždyť jsem přece KAMARÁDKA. Rozloučili jsme se nezávazným „Někdy se stav na kafe“.

A stavil se. Když měl v práci polední pauzu, když měl jakoukoli pochůzku kolem poledního, kdy Anička spala. Někdy i večer. Přicházel pravidelně a přátelský vztah se nám vymkl z rukou, protože přerostl v lásku. Z mojí strany spíše zoufalé zamilování do nedosažitelného muže. Proč vlastně nedosažitelného? Protože jsme se dopustili odporné zrady na naší přítelkyni a zatím jsme zbabělí se přiznat. A teď s ním budu celý, celičský týden. Jenže taky s Vladškou.

Seděly jsme v klimatizovaném autobuse, Anička usnula tetě Daně v náručí.

„Jak vypadá ten domek? Budeme všichni v jednom bytě?“ ptala jsem se s obavou.

Na Mirka jsem se těšila, ale vidět v jeho náručí usínat Vladšku by na mne bylo moc.

„To myslíš vážně?“ lamentoval Eda před naším odjezdem. „Ty mi někam odvečeš holku a ani nevíš, kde budete bydlet? Jo, u kamarádky? A víš to jistě?“

„Ne, neboj,“ ujistila mě Dana. „Je to velkej rodinný dům, s několika byty. Pavel s Mirkem si ho našli koncem loňský sezony na inzerát, to už ti možná Vladška vyprávěla. Bezvadný dva pokojíky s velkým kuchyňským koutem, taky je tam francouzský okno na zahradu. V baráku žije domácí s početnou rodinou a další byt v patře taky pronajímá. Tam bude bydlet Vladška s Mírou. Myslím, že ta rodina vlastní takovejch domů a hotelů víc, dokonce hotel v Meranu. Budou docela za vodou,“ vysvětlovala Dana, zatímco jsem se dívala z okna a vnímala tlumenou němčinu spolucestujících. Následovla historie seznámení Vladšky a Míry. Jak bych ji neznala, slyšela jsem ji milionkrát. Kluci spolu pra-

covali v lázeňském hotelu. Pavel v restauraci a Mirek jako pomocník, kde bylo potřeba. Pavel se už v té době scházel s Danou a ta nás pozvala do malého pokojíku horského hotelu, kde nám tenkrát našla ubytování. Vladka přijela a strávila tu krásný týden, plný něžného sblížování se svým novým přítelem – Mirkem. Já s malou dvouletou Andulkou nechtěla absolvovat několikahodinovou cestu autobusem. Také jsem zařizovala nový byt po tetě a neměla peněz nazbyt. Osudová chyba. Třeba by se Mirek zbláznil do mě a kvůli mně by zrušil domluvenou práci v Meranu. Kvůli mně by se vrátil do Čech a zařizoval byt se mnou... A teď by mě možná podváděl s Vladkou?! Ne, ne, to jistě ne. Já bych si ho udržela!

„Jsi nějaká zamyšlená,“ pronesla Dana.

„Napadlo mě, že svoje základy lámaný italštiny ani nevyužiju,“ konstatovala jsem.

„Ale jo, každej umí italsky, učí se i ve školách, ale málokdo ji používá. Nejsou to ani Italové, ani Rakušáci, ani Němci, prostě Tyroláci.“

„Proč si tenkrát Pavel s Mirkem sháněli byt? Vždyť jste měli všichni ubytování zadarmo od zaměstnavatele?“ napadlo mě.

„Ubytování a taky stravu. Jenže to nebyl hotelovej pokojík se sprchou a toaletou, jaký jsem zamluvila Vladce. Bydlelo tam víc zaměstnanců a sprchy se záchodem byly společný třeba pro tři pokoje, stejně tak kuchyňka. Taky návštěvy jsme tam nesměli zvat. Když přijeli naši, musela jsem jim sehnat normální pokoj na hotelu, který si museli zaplatit stejně jako Vladka. Kluci chtěli žít sami, podle svého.“

Pole, pastviny a zalesněné hory vypadaly z autobusu

jak malinké modely k elektrickým vláčkům, silnice se klikatila podobna kresbě na zádech zmije a každou chvíli se pod svodidly objevila zelená stráž. Nemohlo mě nenapadnout, jak málo by stačilo k tomu, skutálet se z některé do údolí.

„Jak dlouho s Pavlem chodíš?“

„Chodíme spolu od loňského léta, ale přistěhovala jsem se k němu v březnu, před začátkem sezony, když už bylo jasné, že Mirek nepřijede. Aspoň jsem se nemusela vracet na ubytovnu,“ odpověděla Dana.

Asi po šestém zastavení jsme konečně dojely na místo. Rezignovaně jsem srovnala bolavé nohy a odlepila kalhoty přilípnuté potem na stehnech. „Co s Aninkou?“ zeptala se Dana a pohlédla na spící dítě.

„Co by? Prostě ji probudím.“

„To nemůžeš udělat, já ji ponesu,“ rozhodla dívka rázně a kolébaly jsme se z autobusu. Sledovala jsem, jak se Danina záda prohýbají pod tíhou sedmnácti kil.

„Dano, ona nebude mrzutá. Já ji probudím, vždyť si zničíš záda.“

Růžové tvářičky malé Anny se tiskly na Daninu džínovou bundu, hebké světlé vlásky byly slepeny v pramínkách na krku a bezvládně plandající nožičky narážely do dívčiných stehů. Asi po deseti minutách chůze podél silnice jsem chytila Danu za paži. „Ukaž, já tě vystřídám.“

Dana mi dítě s úlevou předala. Prošly jsme kolem několika obchodů s oděvy, s potravinami, potkaly pár útulných restaurací a zabočily do postranní uličky.

„Bože, kdy už tam budeme!“ zaúpěla jsem. V tom Anička otevřela oči a ospale zamžourala.

„Hurá, konec zátěže,“ vydechla jsem s úsměvem.

Konečně jsem se mohla rozhlédnout kolem sebe. Kam moje oči pohlédly, stály nad městem hory a šedé mraky, valící se oblohou, stále zakrývaly jejich vrcholy. Ve vzduchu se vznášela vůně babího léta, zralých jablek a sladkých hroznů.

„Nádhera, fakt nádhera,“ pronesla jsem nadšeně a Dana se ušklíbla.

Prošly jsme úzkým chodníkem podél jabloňového sadu s velikými rudými jablky.

„Kde je plot?“ divila jsem se.

„Kolem žádnýho sadu není plot. Lidi si prostě ne-utrhnou, když jim to nepatří. A jablka tady pěstuje snad každý.“

„Ani stromy první v řadě u chodníku nejsou oškubané, to je neuvěřitelný. Někde tu musí pobíhat nějaký hlídač s holí.“

„Já chci jablíško,“ zakňučela Anička.

„Ne, berunko, někdo se o ty stromy stará, někomu jablíčka patří, nemůžeme je trhat bez dovolení,“ pokusila jsem se důležitě o výchovné vysvětlení.

Dana sešla z chodníku, utrhla jedno červené a podala dítěti. „Je jich tady dost,“ uchechtla se, když zachytila můj káravý pohled.

„Co když nám někdo vynadá? Budeš se s někým handrkovat německy?“

„Ale jdi ty,“ mávla dívka rukou a pohodila lesklými vlasy.

Prošly jsme okolo rodinných domů s pečlivě, až úzkostlivě upravenými zahrádkami a ocitly se před nízkými, snad činžovními domy. Za krátkou travnatou plochou vedle chodníku na nás mával velký bílý dům, ukrytý za nízkou zídkou. Pyšnil se dvěma balkony v patře

a dvěma terasami v přízemí, oddělenými od sebe ozdobným plůtkem.

„Tak tady bydlíme,“ ukázala Dana na okno s napůl zataženými žaluziemi. Anička zamířila po zeleném trávníku k plotu, ale Dana ji zarazila.

„Vchod je vepředu, Ani, z druhé strany.“

Zvědavě jsem si stavbu prohlížela. Nebyla to vyložené chalupa, ale nebyla to ani vila. Prostě veliký dům. Krásný dům. Tak tady budeme bydlet. Žádná cestovka, žádný hotel, žádní turisté z Čech.

Po vydlážděném chodníku podél silnice jsme obešly dům, u něhož stála zděná garáž.

„Hallo!“ zavolala Dana na muže vynášejícího cosi z dodávky, parkující před domem. Chytla jsem rozpačitě Aničku za ruku.

„Proč mu říkáš haló?“

„To je pozdrav.“

„Buongiorno,“ pípla jsem a připadala si trapně. Chlápík se narovnal, změřil si mě od hlavy až k patě přísným pohledem a s náhlým hlasitým zachechtáním odpověděl: „Buongiorno.“

Německy cosi laškovně spustil na Aničku, ta se však zamračila a nepřátelsky semkla rty.

„Co je to za chlapa?“

Dana vyndala z batůžku klíče. „To je domácí.“

„Vypadá jako jeden můj spolužák ze základky, po čtyřiceti letech,“ pronesla jsem a vybavila si Macháčka s jeho naducanými zarudlými tvářemi, velkým nosem mezi malýma zákeřnýma očima a vystouplou bradu se škodolibými rty. Ten chlap vypadal naprosto stejně, jen nos byl poněkud bramborovitější.

„Pojď dál a nezdržuj se s ním.“

„Je super, že se o tom člověku můžeš jakkoli bavit a on ti nerozumí,“ zaradovala jsem se dětinsky.

„A ploč?“ zeptala se Anička.

„Protože mluví německy.“

„Ploč mluví německy?“

„Protože jsme v Itálii,“ zazubila se Dana pobaveně.

„Ta musí mít chudinka v hlavičce zmatek.“

Dům měl zepředu dva vchody, dívka odemkla ten na pravé straně a vešly jsme do malé haly, z níž se plazily úzké schody nahoru.

„Tady je naše království,“ kývla plavovláska ke dveřím bytu přímo před námi. Rozhlédla jsem se po hale, byla to spíše větší předsíň. Vlevo závěs, zřejmě skrytý botník, vedle dveří pračka, vpravo pod schody určitě malá spíž. Ohnula jsem unavená záda, abych konečně zula propocené boty. „Nezouvej se, prosím tě!“

Byt byl malý, ale velmi útulný a pro dva lidi akorát. Perfektně vybavená malá kuchyň s nevelkým oknem nasměrovaným před dům, dokonce stolek se dvěma židlemi se sem pohodlně vešel. Obývacímu pokoji vévodila velká rozkládací pohovka, doplněná konferenčním stolem. Proti sedačce trůnila televize na novém bílém prádelníku a nechyběly ani obrázky, květiny i suvenýry. Police usazené na zdi za pohovkou nesly knihy, časopisy a několik fotografií v rámečcích. Přemýšlela jsem, kolik času asi zabere všechny ty drobnosti na prádelníku a policích nadzvednout a otřít pod nimi prach. Ačkoli jak jsem znala tuhle veselou dívku, prachem se jistě zdržovala jen zřídka. Jen já mám ještě pokroucené myšlení od Edy, že mě taková banalita vůbec napadla.